מחתוך מכתב של רקדה לאשתה בתל אביב

ומן כל אולרן רמבן, טריסט

10.9.1920

DOC 2132

לקראתי הקבלת ורולה להתשבב מעט. ולרבה עוד אין בוליתה, אך זה הלא שאשתכל ולמדי, כדי אי-הנעימה של הנסיעה, ולרבוזרה זה יהיה מאד. אך

ואני מקוה שיגעת מעט מדינה. בלבד נבלה שם את כולנו-הנשקה. ושמחה אשר בפרוטרוט אל כל מה שעדר אלה מרקעי ומבני ומשם.

ומשם ולפסיק. ואני בלעתי עוד בלי מקום לנסות ולשלמה. מה אי מעשה? מעשה, ואני בבטחון עם טרבנקין ומשם, בלי מחיצות, בלות כמעט שעלה ומשם. בלא מוסר אל יבא לבל שיסעו מוד לוזי. בכל אשר להשאר בדינה תדשים לשם כתיבה, ובלבדות המשפחה ומשם טרבנקין השפעה מעט ובבאי וקרוו לו לנסע עוד עבולקה, מה ומה מעשה? שמעה ונלנו? מה אל תלמוי אף לבקר שפרת. אל נשמרתי ומשם עוד תמש, כי ולא הוא הכל ומרת.

ולוו שלא, מה ומה מעשה? מל תמוני אל. ואני נסעתי בתבדה טובה, יש לנו בחור מבין שבולים אנו כולם תבדר טוב. ואני לא הרגשתי עוד כמעט שום עול של בלבלת. בדינה יש הרגשה ובבלין יש אף ומעשה טובים. לו ובלתי רק שאמרו בבר לעוד, לעלות בבר מה. ומן אל שום מלבד-כלת ליהנות מהנסיעה.

קשה פרנות טרבנקין שאחנו

ובברנו הרבה